

[Finansministeren.]

sparing. Efter forslaget § 10 skal den bundne opsparring, som sådanne personer måtte have indbetalt for skatteårene 1950-51 og 1951-52, kunne forlanges tilbagebetalt. Efter de almindelige regler skal bunden opsparring tilbagebetales ved det fyldte 70. år. Iøvrigt skal opsparingsbeløbene for skatteåret 1950-51 under alle omstændigheder tilbagebetales inden udløbet af 1958 og opsparingsbeløb for skatteåret 1951-52 inden udløbet af 1959. Der er ikke i lovene om bunden opsparring hjemmel til at frigive opsparingsbeløb på grund af indtægtsnedgang f. eks. som følge af invaliditet, overgang til aldersrente el. lign. En række andragender, der er begrundet med sådanne forhold, har derfor måttet afslås. Det har været overvejet at foreslå en særlig dispensationsadgang for disse tilfælde. Under hensyn til, at opsparingsbeløbene alligevel skal frigives senest i løbet af 2—3 år, har jeg dog fundet det praktisk i stedet at foreslå, at *alle* skatteydere, der i forvejen får nedslag i indkomsten for nedsat erhvervsevne, skal have ret til frigivelse af den bundne opsparring.

Da vi i foråret forhandlede om en lempelse af beskatningen af merindtægter, var der i folketingsudvalget enighed om, at der burde træffes foranstaltninger til at afbøde den særligt hårde beskatning, som personer med svingende indtægter udsættes for under det gældende skattesystem. Loven om lempelse af beskatningen af merindtægt er ét resultat af disse bestræbelser; men der var i folketingsudvalget endvidere enighed om, at der burde gives personer adgang til at modregne eventuelle underskud i følgende års overskud. Jeg gav derfor i udvalget tilsagn om at indføje en bestemmelse i ligningslovsforslaget, hvorefter personer skulle have ret til at overføre underskud fra eet indkomstår til de to nærmest følgende indkomstår. Dette tilsagn har jeg indfriet med bestemmelsen i forslaget § 5.

Af forslaget bestemmelser skal jeg iøvrigt kort omtale §§ 2, 8, og 9.

Bestemmelsen i § 2 omhandler beskat-

ningen af visse personer, der er ansat ved udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer her i landet. Der findes i statsskatteloven visse bestemmelser om skattefrihed for sådanne personer. Det er imidlertid ved en domstolsafgørelse fastslået, at skattefritagelsen i henhold til disse bestemmelser rækker videre, end skattemyndighederne oprindeligt antog. Således vil efter dommen en dansk statsborger, der modtager løn fra et udenlandsk gesantskab, ikke kunne beskattes af anden lønindtægt her i landet eller af renteindtægt m. v. Da en så vidtgående skattefritagelse forekommer mindre rimelig og går ud over, hvad der normalt indrømmes i andre lande, har jeg fundet det påkrævet at begrænse fritagelsen som foreslået i § 2.

Bestemmelsen i § 8 tilsigter at bringe indbetalinger til og udbetalinger fra visse tontineordninger ind under ligningslovens regler for renteforsikringer m. v. Deltagerne i tontineordninger sikrer sig ved løbende opsparring eller engangsindskud ret til fra en vis alder at modtage en løbende ydelse fra tontinekassen. Ved død fortabes ethvert krav på kassen. Ydelserne fremkommer derved, at kassens renteindtægter og en del af dens formue fordeles mellem de til enhver tid levende deltagere. Da de udbetalte ydelser som nævnt er livsbetingede, vil de efter gældende ret være indkomstskattepligtige, og trangen til at give fradragsret for indbetalingerne er derfor den samme som for renteforsikrings vedkommende.

I denne forbindelse skal jeg nævne, at det også er tanken skattemæssigt at side stille indekskontrakter i henhold til lov om pristalsreguleret alderdomsforsikring og alderdomsopsparing med renteforsikringer. Da indekskontrakter tidligst kan oprettes i 1957, er det imidlertid ikke nødvendigt at give bestemmelsen herom før på ligningsloven for skatteåret 1958-59.

I forslaget § 9 indeholdes bestemmelser om den såkaldte „etableringslempelse“, der inden for visse grænser bevillingsmæssigt kan indrømmes skatteydere, der har etable-